

til at betale; men gjorde man det samme her, og forhøiede Theaterpriserne efter Udgifterne, saa vilde vist en Parterrebillet idetmindste koste 2 Rd. istedetfor 4 Mk. Kjøbenhavnerne faae paa denne Maade fremfor Folk i Provindserne en god Comedie at see billigt; men de faae det paa det Heles Bekostning, og derfor mener jeg, at man godt her kan give Provindsbefoererne den lille Ret til at benytte dette Repertoire, uanset Forfatternes Ret; thi med Hensyn til Forfatterne troer jeg ikke, at det, hvad den ærede Minister har ansørt, har ret meget at betyde. Vil en Forfatter ikke sælge sit Arbeide til det kongelige Theater for den Brits, det vil give ham, saa vil han henvende sig til andre Theatre og beholder sin fulde Ret til at gjøre sig sit Arbeide saa frugtbringende som muligt; men sætter det kongelige Theater Brits paa at faae et saadant Arbeide, saa maa det finde sig i at give en noget højere Brits derfor. Vedtager man det af mig stillede Endringsforslag, da vil denne Bestemmelse være til Gavn for hele det store Publicum, som ikke kan reise herind for at see Comedie; thi det kan ikke nægtes, at Billetten vil falde dem temmelig dyr, som have 10 à 20 Mill at reise for at kunne frequentere det kongelige Theater. Vil en Forfatter være beskyttet mod at see sine dramatiske Arbeider opførte paa Provindstheatrene af Skuespillere, som han ikke troer at kunne bære dem frem for Publicum paa en anstændig Maade, saa er det i Forslaget aabnet ham en Udvei dertil, men da maa han renoncere paa den Ret, som er hjemlet i Lovbudskaets § 18. Der er desuden endnu en Side af Sagen, som man heller ikke skal lade ude af Betragtningen. Der er, saa vidt mig bekendt, 12 à 14 Theatre i Provindserne, der ere byggede paa Privates Regning. Jeg frygter for, at disse i højere Grad ville komme til at staae ledige, end de ellers ville komme til, naar Skuespildirecteurerne skulle kjøbe deres Repertoire maastee til meget høie Priser. Det er altsaa ikke alene de Folk, som opføre Comedier, men ogsaa de Folk, som gaae hen og see paa Comedier, og de, som ere interesserede derved, at de have opført Bygninger for deres egne Penge til saadant Niemed, der ville komme til at lide under, at denne

Lov kommer ud i den nævrende Form, og jeg vil derfor paa det Bedste anbefale det af mig stillede Forslag til det ærede Things og den høitærede Ministers Velvillie.

Oppermann: Jeg er virkelig i nogen Forlegenhed med, hvorledes jeg skal svare den høitagtede Cultusminister paa al hans Replik mod de Bemærkninger, jeg gjorde. Det forekommer mig, som om han ved denne Replik benyttede en Methode, der tilvisse meget ofte har været benyttet af store Mestres med stort Held. Det er den Methode, som man har benævnt „Beirmøllemethoden“. Naar det er en Kæmpe eller en Trold eller et andet Udyr, man har med at gjøre, saa opstiller man en Beirmølle, som man bekæmper. Det er her meget behageligt for den ærede Cultusminister, at jeg ikke er nogen Beirmølle; thi naar man med Raadighed griber i Bingerne paa en virkelig Beirmølle, saa tage Bingerne fat, og man bliver smidt bort og falder ned, som det kan træffe sig; men jeg er, som sagt, ingen Beirmølle, og det er ret heldigt for den ærede Minister. Jeg har ikke talt om den ærede Ministers Opfattelse af Loven; jeg har kun tilladt mig i al Beskedenhed at mene, at det maastee ikke har staaet rigtig klart for Lovens Concipist, hvorlangt visse Bestemmelser i Loven i Tiden ville gribe ind. Jeg har kun talt om Lovconcipisten, men den ærede Cultusministers Foredrag har ikke opnaaet det Resultat at faae mig til i dette Punkt at forandre min Mening. Det forekommer mig endnu fremdeles, at det er aldeles i Overensstemmelse med Loven, at man søger at værne om Forfatternes fornuftige Rettigheder, men ikke søger at værne om deres Capricer, og til Caprice maa det i mange Tilfælde henregnes, naar en Forfatter kun vil have sine dramatiske Arbeider opførte paa een Scene med Udelukkelse af alle andre. Det kan være berettiget i mange Tilfælde, og uberegtiget i andre, og derfor forekommer det mig aldeles consequent, at man for Opnaaelsen af denne Caprice sætter en vis lille ubehagelig Omstændighed som den Brits, for hvilken den kan faaes opfyldt. Med Hensyn til den Pengeværdi, som det skulde have for det kongelige Theater, at visse Stykker, som det ikke har